

ook verminderde contractiliteit een alternatie kon veroorzaken 1). Het zou niet de eerste maal zijn, dat de natuur langs geheel verschillende wegen eenzelfde resultaat kan bereiken. Het bewijs is intusschen slechts voor de éene verklaring geleverd.

Zoolang derhalve de door WENCKEBACH in uitzicht gestelde curven niet zijn te berde gebracht, heeft men dus recht te zeggen, dat WENCKEBACH in een circulus vitiosus redeneert, waar hij het door mij aangetoonde intervalverschil bij den pulsus alternans tracht dienstbaar te maken aan zijn zeer bedenkelijke verklaring van het iets vroeger komen der kleinere contracties.

Wij wachten dus de aangekondigde curven, die het goede recht van de verminderde contractiliteit tegen mijn curven zouden bewijzen. Het eindoordeel, welke der verklaringen dan zal overleven, berust dan bij den supremen rechter, den tijd.

Dr. L. J. J. MUSKENS.

Geachte Redactie!

In nummer 12 van dit *Tijdschrift* teekent collega GRAANBOOM protest aan tegen het principe van de Redactie van het *Geneeskundig Jaarboekje* om in de Naamlijst der geneeskundigen in Nederland slechts dan den doctorstitel te vermelden, indien deze in ons land is verkregen.

Bij zijn motiveering van dit protest stelt de Heer GRAANBOOM twee geheel verschillende zaken op één lijn, te weten:

1°. *de wenschelijkheid om in de Naamlijst van geneeskundigen in het Geneeskundig Jaarboekje slechts den doctorstitel te vermelden, indien deze in Nederland is verkregen, en*

2°. *de vraag of de in het buitenland gepromoveerde geneeskundige gerechtigd is den doctorstitel in ons land te dragen.*

Ten opzichte van de laatste vraag zijn de Heer GRAANBOOM en wij volkomen van dezelfde meening. Ja, zelfs gaan wij nog verder dan hij en houden staande, dat volgens de in ons land bestaande wetten niet alleen de in het buitenland gepromoveerde, doch ook de in het geheel niet gepromoveerde geneeskundige het recht heeft den doctorstitel te voeren. De gronden voor deze meening vindt men neergelegd in het volgend schrijven van Dr. BRUINSMA. Aangezien het toch een vraagpunt van principieel belang betreft, hebben wij prijs er op gesteld de opvatting te leeren kennen van dezen gezaghebbenden kenner onzer geneeskundige wetten. Dr. BRUINSMA had de groote welwillendheid ons uitvoerig te antwoorden. Uit zijnen brief nemen wij met zijn goedvinden het volgende over:

„Art. 1 der wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* n°. 60) zegt: alleen de geneeskundige mag binnen de grenzen zijner bevoegdheid in het openbaar aankondigen, dat hij de geneeskunst uitoefent *of een titel voeren, die hem aan het publiek als geneeskundige aanwijst*. Wie dus de bevoegdheid heeft, mag een titel voeren, onverschillig welken, die hem als geneeskundige aanwijst: „dokter”, „doctor”, „chirurg”, „gynaecoloog”, „specialiteit” is zulk een titel; hij mag dien dus voeren, zelfs dien van „professor” (zooals bij v. zeker arts dit doet).

1) L. J. J. MUSKENS, dit *Tijdschrift* 1902, II, blz. 594, r. 8—10.

Of hij elders (bijv. in het buitenland) óók het recht heeft dien titel te voeren; of hij eenig bewijs, diploma of bul heeft, waarnit blijkt, dat het voeren van dien titel hem is toegestaan, door eenige autoriteit, na het afleggen van examens, na een promotie (in werkelijkheid of in absentie, zooals ook kan plaats vinden); of bloot alleen, dat dit quasi-bewijsstuk is gekocht, soms volgens prijscourant, hetgeen met een Universiteit in Philadelphia het geval is, dat alles doet niets ter zake. Maar juist omdat dus een geregelde en wetenschappelijke studie en promotie in het buitenland in dit opzicht *tegenover de Nederlandsche wet (en het publiek)* gelijk staat met een gekocht stuk papier, kunnen beide even goed gemist worden en hebben slechts waarde en beteekenis in eigen oogen.

Nu is het ietwat zonderling, dat de officieele wereld zich niet of niet altijd houdt aan deze opvatting. Indertijd viseerden sommige inspecteurs buitenlandsche diploma's; in de laatste jaren worden eventueel buitenlandsche diploma's eenvoudig ad notam genomen, zonder dat er aantekening van wordt gehouden".

In de officieele naamlijst, gewoonlijk alle twee jaren uitgegeven door het Departement van Binnenlandsche Zaken en waaraan de Redactie van het *Geneeskundig Jaarboekje* haar naamlijst ontleent, vindt men tegenwoordig dan ook alleen den hier te lande verkregen doctorstitel vermeld. Wij laten Dr. BRUINSMA verder weer aan het woord:

„In tal van officieele stukken en bij benoemingen, worden echter titels van Doctor gegeven, berustende op buitenlandsche papieren. Dit is misschien nu en dan een beleefdheid van de ambtenaarswereld; doch gewoonlijk zal de oorzaak wel hierin liggen, dat de sollicitant zelf zich, krachtens zijn buitenlandsch stuk Doctor heeft betiteld, of dat Burgemeesters of andere autoriteiten de bewuste persoon als Doctor hebben gequalificeerd, welk voorvoegsel in de opvolgende stukken alsdan geregeld zal worden overgenomen. Ik erken, dat dit niet precies in den haak is, maar van den anderen kant is het toch moeilijk om zulke abuizen te vermijden, omdat het immers niet aangaat een bijzondere enquête in te stellen. Moge daarom ook nog zoo dikwijls in officieele stukken de titel van Doctor voor een buitenlandsch gepromoveerde gebezigd worden, *het gaat niet aan*, gelijk de Heer GRAANBOOM schijnt te doen, *daarin een bewijs van erkenning te zien*. Een in ons land zeer bekend en verdienstelijk geneeskundige heeft geen buitenlandsch diploma, toch is hij herhaaldelijk officieel gequalificeerd als Doctor X; dit zou volgens denzelfden gedachtengang zijn het bewijs van erkenning van . . . niets".

Dus nog eens: *de in het buitenland gepromoveerde arts heeft het recht den doctorstitel in het openbaar te dragen*.

Is het nu echter wenschelijk in onze naamlijst dergelijke titels te vermelden? Wij willen eens ingaan op collega GRAANBOOM's vergelijking van den doctorstitel met de decoratie, al moeten wij erkennen dat deze vergelijking ons niet sympathiek is. Maar weet de Heer GRAANBOOM dan niet, dat tot het dragen van een buitenlandsche ridderorde *vergunning* noodig is, dat dus de toekenning dier orde wordt *gelegaliseerd*? En bovendien, de deskundige ziet aan het onderscheidingsteeken, of de drager is ridder van de „Leeuw", dan wel van een of andere gemakkelijker te krijgen orde. Doch wie kan het den

in het buitenland gepromoveerde, zich doctor noemende arts aanzien, waar hij zijn diploma verkregen heeft, en hoe? En wie legaliseert de in het buitenland verkregen bul?

Geheel zijn wij het eens met Dr. BRUINSMA, die in het slot van zijn brief het volgende zegt:

„Indien het mij ten slotte geoorloofd is mijn oordeel ook uit te spreken over de speciale quaestie, zooals zij is te berde gebracht, dan komt mij het eenige zuivere standpunt voor om in het *Jaarboekje* geen enkel buitenlandsch diploma op te nemen. De moeielijkheid wordt daardoor vermeden om scheiding te maken, die toch altijd noodig zou zijn, waar gekochte bullen bestaan en andere, die werkelijk niet veel meer beteekenis hebben.

Nog bovendien heeft het dit praktisch nut, dat deze naamlijst een leidraad kan zijn voor de besturen, die in officieele aangelegenheden niet afhankelijk behoeven te zijn van persoonlijke opgaven.”

Het bovenstaande is een bredere toelichting van ons eerste argument, dat de eischen in het buitenland gesteld tot het behalen van den titel aan de verschillende universiteiten verschillend zijn en dat het dus niet aangaat al deze diploma's op één lijn te stellen met een bij ons te lande op uniforme wijze verkregen titel.

Ons tweede argument is, dat de buitenlandsche promotie van den arts, die in Nederland zijn studiën heeft volbracht, doch het recht om bij ons te lande tot de doctors-promotie te worden toegelaten mist, niet strookt met den geest van de *Onderwijswet*.

Inderdaad onze wet heeft ingesteld, dat er zal zijn tweeërlei opleiding tot de geneeskundige studie. De ééne weg sluit de mogelijkheid tot de doctors-promotie in Nederland uit; de andere voert tot den titel van medicinae doctor. Dat deze instelling in veler oogen — en ook naar ons oordeel — onbillijk is en ongewenscht, het blijve hier buiten beschouwing. Is het nu echter aannemelijk, dat de wetgever, die aan den éénen kant den langs den eersten weg opgeleiden arts de gelegenheid tot het behalen van den doctorstitel door het schrijven eener dissertatie in Nederland *uitdrukkelijk* afsluit, bedoeld zou hebben dienzelfden geneeskundige gelegenheid te geven eenen in het buitenland behaalden titel te voeren, die door niemand — zonder nadere enquête — van den Nederlandschen kan worden onderscheiden?

Ten slotte dus, aangezien de Redactie van het *Jaarboekje* toch kwalijk zich het recht zou kunnen aanmatigen de buitenlandsche diploma's te schiften, zou zij, indien zij deze laatste toch in de Naamlijst wilde opnemen, dit alleen kunnen doen met vermelding van den aard van het diploma, resp. van de universiteit waar dit werd verkregen. Dit zou dan echter weder de moeielijkheid met zich brengen de echtheid dier diploma's vast te stellen, omdat gelijk wij reeds opmerkten, de buitenlandsche diploma's tegenwoordig door de inspecteurs niet worden gevisieerd.

Indien wij, geachte Redactie, van U veel ruimte, en van Uw lezers veel geduld hebben gevergd, voeren wij tot onze verontschuldiging aan de noodzakelijkheid onze wijze van handelen met goede gronden te verdedigen, die den Heer GRAANBOOM en wellicht ook anderen ongerechtvaardigd en onheusch geleeek, maar die toch bij nadere beschouwing en ontleding de eenig juiste, zoo niet de eenig mogelijke, blijkt te zijn.

Hoogachtend

De Redactie van het Geneeskundig Jaarboekje.